

SCÉNÁŘ

Artur

hlavni (trdlo, malý úředník, kterému se život příliš nepovedl)

maskovaný (chce získat Artura jako štít před ostatními Artury, a zároveň návnadu pro Boha)

autor (sepisuje příběh hry, ve „skutečném“ světě, neví však, jak jej ukončit)

zabity1scena (chtějí Artieho zastavit v jeho pokusu ovládnout světy)

zabity4scena

Descartes (jak by vypadal D., kdyby se rozhodl považovat Boha za démona, a nedůvěřovat mu?)

Candide (umírající, znavený světem)

Kunigunda (čínorodá, leč stará a ošklivá manželka Candidova)

Bůh (Bůh jako potouchlý stařík, zanevřel na svět, jeho jedinou radostí je trápit Descartese v jednom z w.)

Platón

Láska

+ komparz

0.1 w, Pracovna

Artur, Artur Maskovaný (Artie), Artur Zavražděný, Policisté

Na scéně je pracovní stůl, na němž jsou papíry a psací potřeba, křeslo, vše tak, že sedící nemá možnost vidět na dveře. Někde na okraji scény, sotva v dohledu je stoleček s telefonem.

Dveřmi na scénu přichází Artur, nese si čaj, který obřadně položí na stůl. Úzkostlivě si prohlédne svůj župan, odstraní z něj nějaká smítka, upraví se. Nadechne se vzduchu nad čajem, vezme lejstra ze stolu, prolétne si jejich obsah a položí je zpět. Nepatrně se protáhne a usadí se v křesle, zatímco uchopuje psací potřebu. V tom okamžiku dveřmi vpadne Artie, elegantně oblečen, vybaven hůlkou a krabicí od bot. Artur se přirozeně lekne, místo aby si sedl, vyskočí, drcne do stolu, vylije čaj, papíry se rozletí, malý chaos.

Artur:
Rozlil jste mi čaj! Zavolám policii.

Artie:
Uklidni se, Arture.

Artur:
Nevidím důvod, proč bych se měl uklidnit! Jste nezvaný host v mém domě, okamžitě se mi prokažte nějakým průkazem!

<Artur ustupuje směrem k telefonu.>

Artie:
Ze mně strach mít nemusíš, Arture.

Artur:
<vykřikne do vzduchu>
Policie! Zločinec!

Artie:
<velmi podrážděně>
Já nejsem žádný vyvrhel.

<Artur stále ustupuje k telefonu.>

Artie:
<výhruzně namíří na Artura hůlku>
Sedni si, sic zemřeš!

Artur:
<zmateně>
Vrahu?

Artie:
<zuřivě zašermuje>
Neříkej mi tak! JÁ nejsem ten, z koho bys měl mít panickou hrůzu hraničící s existenciální úzkostí. Přišel jsem tě varovat, jsem totiž <hraná hrdost> soukromý...filosof, metafyzik, fyzik, příležitostný detektiv.

Artie:
Tvá naivita je pobuřující, snad nemáš utkvělou ideu, že budeš-li postávat u telefonu a vybavovat se s operátorkou, budeš ještě za pár minut spokojeně vdechovat vzduch tohoto světa?

Artur:
<do sluchátka>
To je policie?

Artie:

Mohu ti zaručit, že za pár minut budeš spíše dýchat novým otvorem ve své hlavě, který sis tam voperoval!

Artur:

Chtěl bych nahlásit něco, z čeho se nyní vyklubala sebevražda. Ne, nedělám si legraci. Dobrá, pospěšte si. Nepravděpodobná 1729. <zavěsí>

<k Artiemu>

Tak, policie zde bude co nevidět, a já vás, pane, mohu ujistit, že sebevraždu páchat nehodlám.

Artie:

<Podívá se na hodinky>

Já, Arture, mohu ujistit tebe, že o sebevraždu v tradičním slova smyslu se v tomto případě nejedná. Přece však to budeš ty, kdo zmáčkne spoušť a učiní z tvých tapet levný expresionistický brak!

<Artie pomalu mění polohu tak, aby nestál případné kulce v cestě>

Artur:

Vy jste opilý!

<V tom se otevřou dveře, do místnosti vstoupí další Artur, pistole již míří na Artura u telefonu. Artieho si zprvu nevšimne.>

Střelec:

Konečně jsem tě našel, Art-

<nedokončí, protože jej Artie hůlkou sejme do ruky, zbraň mu upadne na zem, vystřelí a Artur-střelec se svalí na zem, mrtev.>

Artie:

<radostně>

Výborná spolupráce, Arture! <otírá si hůlku kapesníkem> Jsi mi vděčný za život. Není třeba propadat emocím a děkovat mi, pravda je, že jsem tento riskantní podnik provedl také kvůli sobě.

Artur:

Pane bože, vždyť on vypadá jako já!

Artie:

Tvé pozorovací schopnosti jsou téměř na shodné úrovni s těmi mými. Nejenže vypadá jako ty, jsi to ty.

Artur:

Jak je to možné? Klon?

<Artur si k sobě poklekne a zkoumá si obličej.>

Artie:

Arture, neplácej nesmysly. Tohle není žádná levná sci-fi. My žijeme v možném světě!

<Artur zjistí, že mrtvý není oholený. Postaví se.>

Artur:

Pane, navzdory tomu, že vy mé znáte, vaše jméno mi poněkud uniklo.

Artie:

Proč tak formálně, Arture? Mé jméno je Rudolf <zaváhá> Tatarský, přátelé a známí mi ale říkají áR Tý [Artie].

Artur:
<zabrblá>
Rudolf, Artie.
<normálně>
Není to klon, co to je?

Artie:
Je to tvůj dvojník. Dvojník z jiného světa, který je tomuto světu docela dostupný. Nebudu tady všechny nudit vysvětlováním argumentu eM eR Dé El.

Artur:
MRDL?

Artie:
<netrpělivě>
Modálního realismu Davida Lewise! Než se ale dostane na podrobné vysvětlení, měli bychom nejspíš opustit tento svět.

Artur:
Tak to tedy ne, ještě jsem nedopil čaj.

Artie:
Nezapomeň, Arture, na to, že jsi zavolal policii. Podle průměrné reakční doby složek integrovaného záchranného systému plus 158 sekund pro policii tady budou za necelé tři minuty.
//Obměna: podle průměrné reakční doby složek integrovaného záchranného systému zde budou za dvě minuty a třicet osm sekund.

Artur:
Pane bože...

Artie:
Nepropadej panice a vyslechni si mou nabídku. Policii jsi nahlásil sebevraždu, k níž zde, alespoň pro jejich omezené deduktivní schopnosti, došlo. Zdá se tedy, že jediným problémem je, kam s tebou. Protože jestli zde zůstaneš, mohlo by to vyprovokovat nejen podezření z nějakých nekalostí, ale především vlnu nepříjemných otázek po podstatě života, vesmíru a vůbec. Pojď tedy se mnou do světa, nebo spíše do světů. Třeba společně nalezneme ten, který se ve filosofických mýtech nazývá nejlepším z možných světů. Co říkáš?

Artur:
Stále to nechápu, kam?

Artie:
<začíná být netrpělivý, tlačí jej čas>
Stačí věřit, Arture. Stačí věřit, že by se věci mohly mít i jinak, než se mají ve skutečnosti. Věříš tomu?

Artur:
<opatrně>
Ano.

Artie:
Vida, pak tedy věříš i tomu, že existuje mnoho způsobů, jak by se věci mohly mít, vedle způsobu, jakým se mají, vid?
<Artur příliš nechápe>
Jinými slovy, věříš v existenci možných světů!

<Ozve se bouchání na dveře>

Hlas:

Zde zákon, jménem policie otevřete!
<nezřetelné mumláni>

Artie:
Představ si nějaké rozhodnutí, které si vyčítáš. A teď si rychle představ, jaké by to bylo, kdyby jsi se tehdy rozhodl jinak.

Artur:
<zasněně>
Ach, Lásko!

<Jiné bouchání na dveře>

Jiný hlas:
Zde policie, jménem zákona otevřete!

Artie:
Vzpamatuj se, Arture, a následuj mé kroky.
<Zatřese krabicí od bot a zašeptá k ní:>

Artie:
Je-li v baru prázdná, pak jestliže barman nenalévá, je v baru stále prázdná.
//není lepší, příp. vtipnější kontradikce?
<Prudce otevře dveře, pokyne Arturovi a projde.>

Artie:
A zavři za sebou.

<Artur projde a zavře dveře, které se ihned otevrou, a dovnitř vpadne policie.>

TMA

0.2 w₂ DescaBar et kabaret

Artur, Artie, Descartes

Na druhé straně místnosti od dveří je barový pult, za ním sedí/stojí Descartes přitocný k lahvi silného alkoholu. U stolu je jedna židle - barová stolička, kousek dál je další (nepořádek). Dveře se otevrou, do místnosti se svou typickou nonšalancí vkročí Artie s krabicí pod paží a hůlkou v druhé ruce. Za ním obezřetně, poněkud ustrašeně vstoupí Artur, který za sebou zavře dveře. Artie jej gestem hůlky zadrží.

Artie:
Zdá se, že jsme právě svědky jednoho z, v celé historii vesmíru tolik ojedinělých, případů, pro které je člověk rád živ, neboť z jinak nudného a sedého trmácení se odnikud nikam dělá nepřekonatelnou zábavu. Pohled na zázrak, nebo, jak je běžnější pro nás, zaryté odpůrce pověry, fatální omyl.

Artur:
Cože?

Artie:
Jsme ve špatném podniku.

Artur:
Ztratili jsme se?

Artie:

Kdepak, dokud nalévají, tak ne.

<Pokusí se pokračovat v chůzi směrem k barpultu, nicméně zjistí, že s jejich krokem je něco velmi, velmi v nepořádku, totiž nohy nedělají to, na co je náš člověk obvykle zvyklý, různě poskakují, uhýbají, předbíhají jedna druhou, prostě "Silly walk">

Artur:

<stojí a nevěřičně zírá>
Co to vyvádíte?

Artie:

Zdá se, že normálně jdu. Jak si lze ovšem empiricky ověřit, „normálně“ je výraz v našem případě zavádějící.

<Artur také vykročí, málem upadne, což přiláká pozornost barmana.>

Descartes:

<zaraduje se>
Konečně zákazníci! Pánové, co vám mohu nabídnout?

Artie:

<obezřetně přichází k barové stoličce>
Pro mě vodku s platonikem - netřepat, nemíchat -, tady pro přítele nějakou specialitu.

Descartes:

Výborná volba, pane. Jako specialitu bych doporučil long drink Královna Kristýna, nebo Nejlepší z možných koktejlů. <ztiší hlas> Chcete-li něco opravdu silného, mám zde jeden pansofistický megacloumák.

Artur:

<rozpačitě>
Nemáte čaj?
<pod zlobnými pohledy obou, téměř omluvně>
Tak snad bych si dal tu Královnu Kristýnu.

Artie:

<práskne do stolu, již na něj dosáhne>
Dej si raději megacloumák.

<Při prásknutí Descartes povyskočí, Artiemu se povede sednout si. Artur stále stojí tam, kde málem upadl. Pokusí se udělat krok, ale těsně před položením chodidla na zem noha uhne, takže svůj pokus raději vzdá.>

Descartes:

Ano, jasně a rozlišeně, jedna vodka s platonikem, jeden megacloumák, ale <pauza> pánové, prosím vás, nezbuzujte rozruch. Poslední dobou se zde <ošije se> nějak množí jistá havěť. Nějaký excentrik v plášti tady působí pozdvižení. Snaží se mě přesvědčit, že existují nepředstavitelné věci!

Artie:

Má pozornost je nyní zaměřena zcela novým směrem, čili jste mě zaujal, jinými slovy: jak zajímavé! Nejste, vy pane, náhodou Descartes?

Descartes:

<povzdychne si>
Máloco je tak jisté, jako toto.

<Rozlévá pití. Velmi pečlivě, po malých troškách.>

Artie:
Myslel jsem, že váš bar je větší než tento.

Descartes:
Ne, můj bar není větší než tento.

<Artie se otočí na Artura, který se stále pokouší přesvědčit své nohy, aby šly normálně, ale nedaří se mu to, navzdory viditelnému úsilí a soustředění.>

Artie:
Arture, prosím tě, přestaň vyvádět hlouposti a pojď si sednout. Teď, když jsme tak elegantně setřásli policii, je čas, abych tě zasvětil do případu, v němž figuruješ jako zákazník, vrah i oběť, což mnohé jistě posadí na zadek.

Artur:
To je v pořádku, já postojím.

<Descartes mezitím nalil a položil na stůj pití. Descartes, slyše Artura, vstane a podá mu sklenici, jeho chůze je normální v našem slova smyslu.>

Descartes:
Zde prosím, pane.

Artur:
<nechápvě>
Cože? Čím to, že chodíte normálně?

Descartes:
Promiňte?

Artie:
Copak nevidíš, že je totálně namol?

Descartes:
Děkuji, pane.
<zaujme své místo za barem>

<Artur pouze pokrčí rameny, nedůvěřivě si čichne k nápoji.>

Artie:
Na zdar „našemu“ podniku!

<Oba kopnou. Zatímco Artie se tváří spokojeně, Artur se téměř svalí na zem.>

Artur:
<sípe>
Pane bože...

<Descartes si odplivne.>

Artie:
Lahoda, ale teď je třeba roztáhnout oponu, a trochu tě zasvětit do hry, kterou zde hrajeme. Je to hra nebezpečná, téměř jako ruská ruleta, a to nikoliv její kvantová verze.

<Artur v odpověď ze země pouze zachrčí.>

Artie:
Tak tedy, možné světy jsme již trochu nakousli, je ti to jasné?

Artur:
<chrčí>

Artie:
Beru to jako ano. Prostě existují možné světy, v nichž je možné vše, co je možné logicky. <dramatická pauza> Tak tedy já jsem si před nějakým časem hleděl svého, ověřoval jsem teorie v různých možných světech, bádám po filosofických artefaktech, prostě prováděl svou práci a svůj koníček, když tu najednou jsi mě vyhledal. Jak, to mi není jasné, v tu chvíli jsem potřeboval peníze na Kočku, tak jsem ten případ vzal a neptal se. Byl jsi značně paranoidní, pořád jsi blekotal, že se chceš zabít, nedala se z tebe dostat kloudná myšlenka...
<posměšně> asi jako teď.

<Artur pomalu vstává.>

Artie:
Zkrátka, došel jsi k poznání, že existuješ ve více verzích v různých světech, a začal ses bát o svůj život. Příliš jsem to blábolení neposlouchal, tak nevím proč. Měl jsem za to, že se jedná o případ kvantové <přehání> psychózy, víš co to je?

<Artur již vstal, sotva se drží na nohou, šlape si na jazyk.>

Artur:
Ne, to opravdu nevím.
<Udělá však několik jistých kroků k prázdné židli, na kterou ztěžka dosedne. Rozhodně zakroučí hlavou, jakoby nesouhlasil s tím, co se právě stalo.>

Artie:
To je takový vtipný stav mysli, který ti zabraňuje v jakékoliv činnosti, protože jsi přesvědčen, že existuje nějaký svět, v němž jsi mnohem úspěšnější, krásnější a kdo-ví-co-ještě, takže zkrátka, když už jsi dosáhl všech svých cílů, není třeba se o ně snažit.

Artur:
Jakou Kočku?

Artie:
Cože? Aha, ta je v té krabici. Je to klíč ke světům. Hlavně se nesmíme dozvědět, jestli je živá, nebo mrtvá. Po této kratičké, ale nezbytné technologické vsuvce, ti vysvětlím, proč jsi zemřel.

<Artur se poleká, zjišťuje, jak na tom je.>

Tedy ne ty, ale tvůj protějšek. Došlo k tomu za poněkud dramatičtějších okolností, než za jakých jsem tě před okamžikem zachránil. Není třeba barvitých popisů, zůstaňme u toho, že jsem si musel sehnat nový oblek, protože účet za čistírnu byl vulgární. A jen tak tak, že jsem unikl tomu maniakálnímu vrahu.

Totíž tobě!

<Směje se jako při dobrém vtipu.>

Artur:
<mysl se již bystří>
Dobrá, dobrá, ale proč?

Artie:
Zdá se, že jsi si usmyslel, alespoň v jednom světě, že se staneš Bohem.
<Descartes, který v tuto chvíli usínal jen vykřikne: BŮH! To se opakuje při každé další zmínce Boha.>

Artur:
To je přeci směšné!

Artie:

<se skrývanou podrážděností>

To mi povídej. Docílit jsi toho zřejmě chtěl tak, že se vyvraždíš, až na jednu kopii, či originál, chceš-li. Zřejmě, abys odstranil protivníky. A pak něco nepěkného provedeš Bohu. Ten poslední krok jsem ještě nedomyslel. Nicméně, rozhodně si nepřeji, aby...to, nad co nic většího nelze myslet...nahradil někdo jiný. Zvláště ne někdo tak šílený jako tvůj protějšek. To by mělo nedozírné, ba zcela absurdní, následky. Proto jsem si vyčíhal tvou, a teď mluvím o tobě, Arture, smrt, a zabránil jí.

Artur:

To gratuluji, ale co s tím teď já? Vraha jsi dostal, mě jsi zachránil. Odměnu ti bohužel nedám, domov jsem opustil poněkud ve spěchu, a nestihl jsem si vzít cestovní šeky. Vlastně bych spíše raději věděl, jak se dostanu do toho tvého nejlepšího možného světa, nebo zpátky!

Artie:

Arture, Arture, Arture. Ještě se nemohu sbalit, říci Tak a je hotovo!, jít se opít a považovat svou práci za ukončenou. Především, má práce vyplňuje celý můj život, jinými slovy nikdy nekončí; a navíc, co se týče tvého pokusu o vzestup na piedestal vyhrazený jen Primum movens (?), zdá se, že cíl podobný tomuto jsi pojal v mnoha možných světech, takže po krku ti jde celá smečka tvých protějšků.

Artur:

Můj Bože...

Descartes:

BŮH! Ts-che...

<a zase usne>

Artur:

Sotva jsem se o svůj život přestal strachovat, opět pociťuji úzkost! Nicméně, když nad tím tak přemýšlím, nemohu se někde schovat?

Artie:

Líbí se mi, kam míří tvá mě překvapující schopnost přemýšlet!

Artur:

Být zavražděn, to je přeci něco nepředstavitelně odporného a zlého.

Artie:

Ano?

Artur:

A tedy, v nějakém jedině dobrém světě, bych mohl vraždě uniknout!

Artie:

Co teprve v tom nejlepším z možných! Výborně! Barmane, co jste mu to nalil?
<zACLoumá Descartesem>

Descartes:

<zamumlá>

Pansofistický megacloumák.

Artie:

Zabalte mi celou lahev s sebou!

Artur:

No jo, ale jak se tam dostat? Ještě mi příliš není jasné, jak funguje ta tvá Kočka.

<Descartes začíná hledat požadovanou lahev, ale po chvíli usne.>

Artie:

Té Kočce nemohu připsat vlastnost „být mým majetkem“, protože se to vylučuje s jinou netriviální vlastností, kterou již má, a sice „být Schrödingerovou“. Asi by se dost divil, kdyby tušil, k čemu používám jeho Čičinku. Musím se ale přiznat, že jsem se trochu bál, aby ses nechopil některého alternativního plánu.

Artur:

Ustoupit pokusu vyšvihnout se nad člověka nehodlám, a vraždit mi přijde nehygienické.

Artie:

Jak pronikavě nyní hovoříš! Třeba už vím, jak zabránit poslednímu kroku zvráceného plánu tvého protějšku! Uloupíme Nietzschovo kladivo!

Artur:

Nemyslíš spíše Thorovo?

Artie:

Vědomosti, Arture, v těch není jen moc, ale i schopnost nevypadat směšně. Nietzschovo kladivo je filosofický artefakt, po kterém pátrám již velmi dlouho. Je to pozůstatek po nebožtíku Nietzschem.

Artur:

Dobrá, tedy, zbývá najít Kladivo a nejlepší z možných světů.

Descartes:

Myslíte toto Kladivo?

<vytáhne zpoza pultu kladivo velikosti úctyhodné>
Nechal mi to tu ten chlápek v plášti.

Artie:

Pane Descartesí, co víc si mohu přát, než lahev vašeho pansofistického megacloumáku a Kladivo!

Artur:

To je jako deus ex machina!

Descartes:

Prý Deus! Descartes se jmenuju. Na, vemte si to, stejně to tady jenom překáží, zmenšuje mi to už tak malinký „prostor“.
<upustí hlavu na barový pult a opět usne>

Artur:

Kladivo jsme získali tak rychle, že jistě nemáš další část plánu promyšlenu!

Artie:

<hrabe se za barpultem a hledá lahev>

To se, milý Arture, pleteš. Je mi už téměř jasné, kam půjdeme nyní.
<vítězoslavně ji vytáhne> A to díky tady panu Descartesovi. Tady tahle opilecká verze nejspíš vyznává heslo Bebito ergo sum (?), ale protějšek, který proslul svou konstruktivnější metodickou skepsí, pěkně předchází původce pojmu, do něhož chceme, takřikajíc, proniknout.

Artur:

Aha?

Artie:

Vpřed, za Wilhelmem!

<zašeptá ke krabici nějaký další axiom/tautologii/kontradikci>

<Silly run dveřmi do dalšího světa.>

0.3 w₃ Candidova zahrada

Artie, Artur, Candide, Kunigunda

Naproti dveřím přes scénu je cosi jako postel, projektor zobrazuje sešlou zahradu. Dveře se otevrou a vyjde Artie se svou nonšalancí, krabicí a hůlkou, a Artur se svou nesmělostí a těžkým kladivem.

Artie:

<překvapeně>

Nakonec se zdá, jakoby zde byl ještě další činitel, který se rozhodl zamezit přímému směru naší cesty. Dnes již podruhé, zcela nepravděpodobně, jsme vykročili vpřed, ale udělali čelem vzad.

Artur:

<zlobí se>

Co je to za nápad udělat dveře otevírající se ven do zahrady. <vzdychne> Po tom cloumáku mi vyschlo v hrdle, doufám, že zde mají vodovod.

Artie:

<zamyšleně>

Zahrada...

<zkoumá okolí, podává Arturovi zpod kabátu lahev>

Artur:

<přihne si>

Chladivá voda.

Artie:

<vyděsí se>

Voda?

<Lahev mu vezme, přiřichne a zahodí>

Artur:

Mě pořád zaráží, jak je tohle všechno možné.

Artie:

<zamyšleně, avšak je vidět, že přemýšlí o něčem jiném, než o čem hovoří, rozhlíží se, zkouší kliku, zamčeno>

Pro mě je to už denní chleba, ale pamatuji si na své útlé jinošství, dobu, kdy mě svět udivoval, a překvapoval na každém kroku. Leč ty doby jsou dávno pryč.

Artur:

Stejně by to chtělo nějaký důkaz. Zdráhám se tomu sám uvěřit.

Artie:

Copak ti nestačí tvá, nyní již bohatá, smyslová zkušenost k tomu, abys poznal, že možné světy jsou skutečně skutečné?

Artur:

No, právě, já tu jsem, ale když nad tím tak přemýšlím, tak mi nikdo neuvěří, až se vrátím <Artie se uchechtne ve smyslu „Ty se nevrátíš“>. Vysvětlení by jistě pomohlo více lidem než jen mě <podívá se významně do publika>.

Artie:

Arture, není nejspíš chvíle z nevhodnějších, ale dobrá. Už, pokud se pamatuješ, jsme došli k tomu, že je zcela nepochybné, že by se věci mohly mít i jinak, a že všichni, jak tu jsme i nejsme, tedy věříme, že existuje bezpočet způsobů, jakým by se věci mohly mít. Je to tak?

Artur:

Pokud se dobře pamatuji, ano.

Artie:

Nyní přijde ta složitější část, musíme totiž dokázat, že alternativní vysvětlení modálních výrazů možná nejsou.

Artur:

Dokaž.

Artie:

<přednáší, mává hůlkou etc.>

Je to poněkud suchý výklad.

Ve zkratce, pokud jsou modální výrazy primitivní, pak je nelze analyzovat a bavíme se o hloupostech. Nebo poukazují na konzistenci věty, která o možnosti hovoří. V tom se ale stačí dost dlouho patlat a zjistíme, že konzistence je dost záludný termín. Buď z toho pak vytrčíme logický kruh, nebo spor. Vyber si. Poslední možnost je, že možné světy jsou nějaké jazykové entity, třeba maximálně konzistentní množiny vět. Ale to tu zase máme konzistenci a předchozí obtíže.

Tohle všechno znamená, že možné světy musí existovat, a každý z nich je z vnitřního pohledu aktuální. Chápeš?

Artur:

Snad ano. Je to teda něco jako paralelní světy?

Artie:

Udivuješ mě, Arture. Lze to tak říci, až na to, že paralelní světy trochu zavánějí. Modální realismus aktualizuje všechny logicky možné možnosti, zatímco teorie mnohovesmíru se striktně drží, i když často dost bizarních, fyzikálních pravidel.

Artur:

Kdybych tady nebyl, byl bych tomu nevěřil.

<Dveře se otevřou, ale nikoliv, aby byly Artie s Arturem vpuštění dovnitř. Ze dveří málem vypadne Candide, ale je v poslední chvíli zachycen zezadu Kunigundou. Ta jej pak pomalu postrkuje k „posteli“, kam nakonec Candide ulehne.>

Kunigunda:

<rozkřikne se>

Ty dědku plesnivej, vždyť s nohama nic nemáš!

Candide:

<vysíleně nařiká>

Mé nohy, mé nohy...

Kunigunda:

Já tě nebudu nosit, hni se!

<Candide se dá do opatrné chůze, opírá se přitom o Kunigundu.>

Candide:

Vždyť, má lásko, víš, jak ze mne práce a tvé dortíky strhaly sílu mládí.

Kunigunda:
Ještě se vylouvej...

<Artie s Arturem, kteří dosud vyjeveně koukali, jsou spatřeni.>

Candide:
Lásko má, máme hosty, a tvá jediná starost je vlastní pohodlí.

Kunigunda:
<spatří Artieho>
Tak to by stačilo, zbytek dojde sám. <upustí Candida, který pod vlastní vahou téměř poklesne, až hlesne.>

Artie:
<smekne, pokud má, klobouk, ukloní se>
Madame! Dovolte mi, abych se zahalil do potěšení, které mi způsobuje pohled na váš zjev. Mé jméno je Rudolfo z Tatarska. Tamto je můj přítel a průvodce Artur.

Kunigunda:
<nakrucuje se>
Potěšení je na mé straně, pane Rudolfe. Kunigunda se jmenuji, a jsem manželkou tamtoho <ukazuje na šourajícího se Candida> starého blázna, Candida. Ale nyní mě omluvte. <otočí se, a zmizí ve dveřích>

Artie:
<vydechne>
Candide!

Candide:
<chce se otočit, ale vzdá to, proto mluví k Arturovi>
Ano? Co chcete?
<Artur se poleká, Candide konečně ulehá>

Artie:
Teď je mi to jasné, Arture. Dostali jsme se do fiktivního světa slavného literárního díla!

Artur:
<pochybovačně>
Vážně? To je možné?

Artie:
No jistě, s tou zahradou mi to mělo dojít hned!

Candide:
Zahradu už nikdo neobdělává. Kunigundu taky ne, a to denně chodí do supermarketu! Ach, ten duchod.

Artur:
Myslíš, že mohou postavy literárních děl senilnět?

Artie:
<vyčítavě>
Arture, ty jsi vystřízlivěl. Tady není žádnou literární postavou, ale jejím protějškem z masa a kostí! Klidně by to mohl být i vraždící šílenec!

Candide:
Toho Žida i inkvizitora jsem zapíchl v sebeobraně!

Artur:

O čem to mluví?

Artie:
Copak jsi nečetl Optimismus od Voltaira?

Candide:
Optimismus, to je, vidíte, takový zažraný názor, že vše je dobré, i když je to špatné. Dáte si čaj?

<Kunigunda se vrátí s židlí, kterou postaví nedaleko od postele, chce si sednout.>

Candide:
Kunigundo, <téměř s odporem> láska, uvařila bys pánům čaj?

Artie:
Nerad bych přetěžoval, či přímo zneužíval vaši pohostinnost, ale bylo by možné něco silnějšího pro mě?

Kunigunda:
<švitořivě, není jasné, zda ke Candidovi nebo Artiemu>
Ale jistě, můj milý. Hned to bude.
<odejde dveřmi>

Artur:
K čemu to všechno?

Artie:
Nech to na mě.
<posadí se na židli vedle postele>

Candide:
Co vás přivádí k mé, už notně proleželé, smrtelné posteli?

Artie:
Pane Candide, omluvte mou smělost, ale z vašeho životopisu jsme vyrozuměli, že jste se, byť proti své vůli a jistě pod vlivem řízeného osudu, stal takřikajíc odborníkem na nejlepší z možných světů.

Candide:
<rád by vybuchl, ale síly ho opustily, proto jen tiše vydechne>
Ano.

Artie:
Rád bych se optal, zda byste nám mohl poskytnout nějaký vhled do vašich zkušeností.

<Vchází Kunigunda s šálkem čaje a lahví koňaku. Její chůze není přímá, trajektorie se různě obtáčí okolo Arturů. Šálek podá Arturovi, koňak pak Artiemu>

Kunigunda:
<k Artiemu>
Zde pro vás, tajemný hoste.
<a k Arturovi>
Zde váš čaj, milý pane.

<Artie lahev odzátkuje a hned se zhluboka napije. Kunigunda se zajímá o Artura, který z toho není nadšený.>

Candide:

Bude-li to v mé moci, vynasnažím se vám pomoci, avšak dlouho mě, Kunigunda, na vycházce nenechá, nuda ji brzy uondá. Proto, prosím, ptejte se.

Artur:

<aby unikl Kunigundě>

Pane Candide, abyste to správně pochopil, já jsem se totiž kdysi dopustil zcela závažné chyby a nechal jsem si mezi prsty proklouznout nejlepší ženu ze všech.

Candide:

<hořce se zasměje>

To já jsem si Kunigundu ujít nenechal.

Artie:

<zlobí se>

Arture, musíš se především schovat před vrahy!

Artur:

<nevnímá>

Než jsem ji stihl sevřít v náručí, vzala mi ji katastrofa.

Candide:

Zemětřesení v Lisabonu, to si pamatuji!

Artur:

<opět znejistí>

Tedy, ano, tady pan Artie má možnost se do nejlepšího světa, abyste rozuměl, dostat, takže bychom rádi věděli, totiž..jak jej poznáme.

Artie:

Ty blázne!

Candide:

Ale pánové...

Artie:

<rozčilen>

Nejdřív mi říkáš, jak rád bys unikl svému vrahu, a teď najednou hledáš nějakou ženskou?

Artur:

<jako vyměněný>

Ano, mám-li žít, tak leda s ní. Když se mi otevřela taková možnost, proč bych se ji neměl zhostit? Krom toho, v nejlepším možném světě bych přeci měl být šťastný. Všichni by tam měli být šťastni!

Candide:

Jestli mohu...

Artie:

Prosím tebe, Arture, proč jsi mi to neřekl hned? Mohl jsem tě nechat napospas dalšímu z tvých protějšků, aby tě proklál nějakou třískou a nechal vykrvácet tvou naivitu na podlahu dalšího z hnusných možných světů! Kolik času jsem s tebou ztratil!

Artur:

Artie, ale...promiňte. Nechtěl jsem vás rozzlobit. Myslel jsem, že tam bude, tak nějak automaticky.

Artie:

Kdo?

Artur:
Ona, má Láska.

Artie:
<uklidňuje se, přeci jen nechce ztratit svou návnadu>
Arture, Arture, Arture.

Candide:
Pánové, proč ten rozruch?

Artie:
Dobrá tedy, jak je libo.
<vezme Kočku, otočí se ke dveřím, chystá se odejít>

Artur:
Počkej, přece to hned nevzdáte.

Artie:
<zarazí se>
Já jsem to nevzdal, Arture, na rozdíl od tebe. Pro tvou povrchnost nejspíš skončí všechny možné světy v kontradikeci. Děkuji pěkně. Všichni mu poděkujte, všem tady hrozí nikoliv smrt, ale nebytí.

Candide:
Copak v tom je něj...

Artie:
Ano, je! A setsakramentsky velký.
<zvedá Kočku a šeptá k ní>

Artur:
Artie, prosím vás, omlouvám se.

Kunigunda:
Upřít lásku takovému krásnému mládenci. Pane Artie, copak nemáte srdce?

Artie:
Nemám.

Artur:
<přistoupí k Artiemu, šeptem>
Proboha, nenechávejte mě tady. Pomohu vám. A navíc, jak víte, že v tom světě nebude i má Láska?

Artie:
Nevím. Tady jde o motivaci, Arture. Já jdu za záchranou světů, a ty? Jsi puzen nějakým nízkým pudem. Chceš zachovat druh? Nenech se zabít sám sebou. To je lepší než množení.

Artur:
Omlouvám se.

Artie:
<uklidnil se>
Snad ti mohu odpustit. Pane Candide! Jak tedy poznáme nejlepší z možných světů?

Candide:
Kdysi jsem si myslel, že v něm již jsem, ale životní zkušenosti mi ukázaly, že jsem se mýlil. Panglossi, jak jen jsem se mýlil!

Artie:

<netrpělivě>
To vím, ale můžete nás nějak nasměrovat?

Artur:
Jakákoliv maličkost.

Candide:
<rezignovaně>
Mohu vám pouze sdělit, že nyní už na nejlepší z možných světů nevěřím. Pokusil jsem se vybudovat si v tomto světě alespoň kousíček, do něhož jsem vložil to nejlepší ze své osoby - práci, naději a lásku -, ale jak můžete vidět sami, zahrada zpustla. Přátelé pomřeli. Kunigunda zahořkla a zošklivěla ještě více. Byl-li svět někdy nejlepším, pak pouze na úplném počátku, když jej Bůh vytvořil. Ve chvíli, kdy začala vládnout entropie, šlo všechno do sraček. <už jen vydechne, mávne rukou> Jděte, a žeňte jej k odpovědnosti.

Artie:
Bůh! To je nápad.

Artur:
Ale, nebude tam na mě čekat další z mých vrahů?

Artie:
Arture, doufejme, že ano, protože po tom, co jsi předvedl, by sis nejspíš břitvou zasloužil. Nyní se zdá, že jediná dostupná možnost jak se dostat na stopu nejlepšího z možných světů je zeptat se přímo jeho stvořitele.

Kunigunda:
Snad už nepůjdete, pánové. Nechcete si zahrát scrabble? Upeču koláčky!

<Spěšně dveřmi opouštějí s Kočkou a Kladivem scénu>

0.4 w_B Bůh

Artie, Artur, Bůh, Artur Zabitý, Sbor

Na scéně není nikdo, kromě sboru pod plátnem. Uprostřed scény je krabice, na níž je napsáno „Nehybný hybatel“.

Sbor:
<V rytmu tepu srdce, postupně zesiluje>
Bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh...

<Ve chvíli, kdy sbor dosáhne nejvyšší hlasitosti, vstoupí dveřmi Bůh. Sbor ihned zmlkne. Dále jen zdůrazňuje některá Boží slova a promluvy (vyznačeno v textu **tučně**), sám hovoří jen sporadicky. Bůh si odloží plášť, upraví se, a opustí scénu druhou stranou.>

Bůh:
<odchází>
Tjádadá.

<Přichází Artie s Arturem.>

Artie:
<všimne si sboru>
Snad jsme se nedostali z fikce do fikce, neřku-li do antické komédie, to by byla tragédie.

Artur:
<Všimne si pláště>
Podívejte, neříkal Descartes cosi o muži v plášti?

Artie:
Vida, Arture. Třeba jsme se nedostali do Božské kanceláře, ale do přijímacího pokoje Pekla. <Všimne si krabice na zemi.> Aha, ale tady Primum movens by mohl být hledaným Bohem.

<Ke krabici>
Dobrý Bože, měli bychom prosbu.

Artur:
Neměl byste se předtím pomodlit?

Artie:
Nebud' směšný, Arture. Tohle je Bůh, ten nereaguje na zařikání.

Artur:
Mě se zdá, že nereaguje vůbec.

Artie:
<opět ke krabici>
Dobrý Bože, pomůžeš nám, prosím?

Sbor:
Dobrý den, Bůh je momentálně mimo dosah vaší prosby. Prosím vyčkejte, nebo to zkuste znovu, za chvíli.

Artie:
To zní nadějně.

Artur:
Od Boha bych čekal, že bude mít v čekárně alespoň lavičky.

Artie:
Nerouhej se.

<nic se neděje, po chvíli začne znít odněkud ze směru, kam odešel Bůh, zpěv a zvuk tekoucí vody, Arturové si vymění udivené pohledy>

Artur:
Myslíš, že...

Artie:
V tomto případě, Arture, zcela výjimečně nechci myslet.

Artur:
Dobrá, ale vždyť Bůh by...

Artie:
<přerušuje je>
Já vím, já vím.

<Nečekaně přichází Bůh, mluví spíše k publiku>

Bůh:
Podívejte se, já jsem jim říkal: Nejezte to ovoce, budou z toho jen maléry! Ale oni ne. Mě by ani tak nevadilo, kdyby si jednou kousli, dvakrát, ale oni si z toho udělali **marmeládu!**
A pak, když už jsem jim dal celou Zemi, tak pořád brblali. Dej nám i tohle, dej nám tamto. Chtěli jste to, tak jsem vám dal deset věcí, které nesmíte dělat. Kam

to vedlo?

Jen k tomu, že jste začali vyžadovat nějakou odměnu a já, **JÁ**, musel udělat speciální místo, ze všech míst nejhorší, kam vás pošlou, když něco zlého, což mimochodem kromě dělání **marmelády** poznání skoro nic není, provedete.

Nakonec z toho vzešly jen zlodějiny, korupce, hladomor, vraždy, mučení a **právníci**.

Tak jsem si řekl: To né, na to se vám můžu. Zkusil jsem nějaký spektakulární odchod, zkusil jsem vás utopit. Ale ani to vás neodradilo a furt mě otravujete svými prosbami.

Hlavně **v neděli**, když chci mít **klid**! To dokáže boha vytočit. <zarazí se a obrátí se na postavy> Cože jste to chtěli?

Artie:

Dobrý den, Bože. Putovali jsme dlouho, po strastiplné cestě, než jsme dosáhli tohoto posvátného místa...

Bůh:

Vím, vím, vím. Formulujte svou žádost.

Artie:

<zarazí se>
Tu nevíte?

Bůh:

Synkupanno, vím, ale zajímá mě, jak to řeknete.

Artie:

Tak tedy, přišli jsme se zeptat, který ze světů, jež jsi stvořil, je nejlepší z možných světů?

Bůh:

<rozesměje se i se sborem>
Už zase?

Artur:

Je to pro nás velmi důležité.

Bůh:

Vím, ale obávám se, že vám na to nemohu dát jednoduchou odpověď.

Artie:

Co tím myslíte?

Bůh:

Vy byste to měl vědět nejlépe. Před počátkem všeho jsem se do toho trochu zamotal. Víte, jsem koneckonců dokonalý, ale možných světů je, podle interpretace, ke které **já** se kloním <sborem proběhne zasmání>, nekonečně mnoho.

Artie:

To znamená, že pro každý dobrý svět lze nalézt nějaký lepší, je to tak?

Bůh:

Bingo. A to je docela problém, když se nad tím zamyslíte.

<pauza>
Máte to?

Artur:

Ne.

Bůh:

To jsem věděl, já jen šprýmoval. <Sborem proběhne zachichotání.> Víte, já

preferuji bytí před nebytím, a to i pro vás, moji miláčci <přehledně publikum>. Proto jsem se rozhodl, že něco stvořím. Ale, jak to pěkně řekl nebožtík Leibniz v nějakém svém dopise, ke všemu potřebuji důvod.

Artie:
Dopise?

Bůh:
Nebo knížce, pro mě je to jedno jako druhé. Zkrátka. Domníval se, že pouze jistá vlastnost nějakého světa je pro mě dostatečným důvodem, abych jej stvořil, jinak nic. Nakonec z něj vylezlo, že jsem stvořil pouze nejlepší z možných světů.

Artur:
Výborně!

Bůh:
Nepřerušuj. To ale zavání kontradikcí, he? Nekonečně mnoho světů, tak který z nich je nejlepší? No? Ale zase nechci nestvořit nic. **Jak z toho ven?**

Artie:
Stvoříte všechny.

Bůh:
Přesně tak. Dostatečným důvodem pro mě bylo, a přiznám se, bylo to sobecké, že něco je lepší než nic, a v tomto případě něco je všechno.

Artur:
Takže nejlepší z možných světů neexistuje?

Bůh:
No, to bych zase netvrdil. Můžete to interpretovat tak, že pro každé individuum existuje jistá ideální distribuce vlastností, a dokonce i může existovat svět, v němž je tato distribuce ideální pro všechna individua, ale...

Artur:
Ale?

Bůh:
...no, jak jsem říkal na počátku. **Frřňáte.** Takže třeba už v tom světě jste, ale pořád se vám něco nelíbí. Jste totiž sobci, otravujete si životy navzájem, a pak brečíte. Chtěli byste porovnávat světy zvnějšku. Chtěli byste říct: **ten a ten svět je lepší pro to a to.** Jenže to nejde. Nemůžete totiž vylézt ven.

<V tuto chvíli vpadá do prostoru další Artur.>

Artur#3:
Zadrž, Arture!

<Vrhne se na Artura, který drží Kladiivo, povalí jej na zem. Artie se sám zmocní Kladiiva, ale zaútočí na Boha, který jej pomocí Sboru srazí na zem a zabaví mu Kladiivo. Sbor nakonec odděleně drží všechny Artury. Ve vřavě je odkopnut Primum movens. Bůh v určitou chvíli zamává „do kamery“.>

Bůh:
Arture, Arture, Arture. Museli jste hýbat s nehybným hybatelem? Dost tak zamotáte hlavu fyzikům v několika aristotelských světech. A vůbec, co vás to napadlo?

<Artie se v odpověď zmítá.>

Artur#3:

Ale, vždyť já jsem jej chtěl zastavit!

Bůh:

Arture, prosím tě. Já jsem **BŮH**, já se o sebe dovedu postarat. Všechno vím, všechno můžu už z definice. Nahlédni do svého srdce, a podívej se, že jsi ve skutečnosti doufal zaujmout tady Artieho místo.

Artur:

To není pravda, já jsem tomu všemu chtěl zabránit.

Bůh:

Ano, ano. Ty jsi celý život byl jen loutkou, vlečen událostmi, a to i teď. Možná jsi chtěl zabránit, ale tady Artie doufal v pravý opak. Byl jsi návnada, sama navnaděná na vidinu světa, v němž jsi pánem nad svým životem. Najdi v sebe důvěru, nenech se ovládat situací, pokus se situací ovládnout.

<Artur skloní hlavu.>

Bůh:

A ty, Artie. Ty jsi ze všech nejtragičtější. Vždyť bys měl poznat, že já nejsem tak docela pravý Bůh. Já jsem pouhá představa, šalba smyslů. Pravého Boha nemůžeš jen tak potkat ve světě, ať už je jakkoliv možný. Natož zabít.

Artie:

Ty, ty jedna, představo!

Bůh:

<sborem proběhne pobavení>

Arturové, je čas, abyste opustili moji kancelář, to víte, musím se postarat, aby vycházela čísla ve fyzikálních experimentech. Takže, pokud mne omluvíte.

<Někdo ze Sboru otevře dveře.>

Artur:

Počkej, Bože. Co mám nyní dělat?

<Artur#3 podklesne>

Artie:

A já?

Bůh:

To je na vás, třeba to zjistíte v další scéně. Hlavně neberte kyanidovou kapsli.

A povzbuďte Descartese, ať mi nezničí plášť.

<Sbor upustí Artura#3, který se bezvládně zhroutí na zem. Sbor vyhodí zbylé dva Artury dveřmi.>

Tak, to bychom měli. Zavolejte dolů do Pekla Světloňosi, aby si přišel zahrát šachy o nějaké duše.

0.5 w₄ Platón

Artie, Artur, Platón

Na scéně sedí Platón zády k publiku a civí na plátno, na němž se míhají různé rozmazané obrázky. Po stranách čadí vonné tyčinky.

<Na scénu jsou vhozeni Artie s Arturem. Po chvíli se opět otevřou dveře a jakési ruce jim podají Kočku, kterou zanechali u Boha>

Artie:

To bylo fiasko.

Artur:
A to nemluvíme o tom, jak jsi mě podvedl.

Artie:
Prosím tě, jakoby se ti to stalo poprvé.

Artur:
To nic nemění na tom, že je mi z toho vždycky zle.

Artie:
Kde to vůbec jsme?

Platón:
V Delfách.

Artie:
Ve věštírně?

Platón:
V jeskyni.

Artie:
To bychom mohli nahlédnout do budoucnosti a podívat se, jak to skončí.

Artur:
Vážně? A jak?

Artie:
Napadla mě totiž hrozná věc.

Artur:
Jaká?

Artie:
Že nejsme tak docela skuteční.

Artur:
Jak to můžeš říct?

Artie:
Pár božských poznámek mě navedlo na myšlenkovou kolej, která vede do stanice fikce.

Artur:
Už zase ti nerozumím.

Artie:
Jakkoliv to zní hrozivě a proflákle, nezdá se ti, že je tohle všechno docela neskutečné?

Artur:
Ano, už od mého odpoledního čaje, který jsi mi vylil.

Artie:
Co když jsme v něčí hlavě?

Artur:
<ironicky>
Mám trochu klaustrofobický pocit.

Artie:
Myslel jsem spíš jako myšlenek.

Artur:
Jakože jsme vymyšlení?

Artie:
Ano.

Artur:
To leda v nějaké dost zoufalé mysli.

Artie:
Právě proto bych se rád podíval věštírnu.

Platón:
Tohle není tak docela věštírna.

Artie:
A co to tedy je?

Platón:
Jeskyně, už jsem to říkal.

Artie:
Vidíš! Zase jsme ve fiktivním světě.

Artura:
Dobrá, ale pořád nechápu, jak se můžeme podívat na konec tohoto příběhu.

Artie:
Napadlo mě, že jsme třeba v televizi, nebo v nějaké divadelní hře, co se natáčí.
Pak bychom se mohli podívat do budoucnosti, jak to dopadne.

Artura:
To zní dost absurdně. Já bych se nejraději vrátil domů.

Artie:
Moment, vydrž chvílku. Jak se to ovládá?

Platón:
Řekněte mi, co chcete vidět.

Artie:
To, co se nám děje.

<Platón šteluje čudlíky na ovladači.>
<Na plátně se objeví předchozí scéna s Bohem, rvačka. Bůh zamává do kamery.>

Artie:
Tohle přetoč.

<Platón šteluje s čudlíky. Obraz najednou ukazuje tuto scénu. Oba Arturové se zarazí, zkusí se hýbat, obraz je přesně kopíruje.>

Artur:
Na co se to díváme?

Platón:
Na teď.

Artie:
Přetoč to na pak.

Platón:
Kdy?

Artie:
Teď.

Platón:
To nejde.

Artie:
Proč?

Platón:
Protože to už bylo.

Artie:
Kdy?

Platón:
No právě teď.

Artie:
A kdy potom bude pak?

Artur:
<zasměje se>
Brzy.

<Obraz ukazuje scénu s Descartesem.>

Artie:
<zaraduje se>
Ha, tak půjdeme za Descartesem!

<Otočí se, bere Kočku, odcházejí. Na plátně je vidět, že je Artur zabit. Sám si pravděpodobně nevšimne.>

0.6 w₂' Desca bar et kabaret

Artie, Artur, Descartes

Scéna shodná s 0.2. Descartes je však již střízlivý. Artur vchází první, už ne tolik ustrašený, spíše rozhodný. Artie je naopak skleslý.

Descartes:
<zlobně, ke konci nepřičetně>
VY! To jste vy! Jak jste se sem dostali? A hlavně, jak jste se dostali ven? Musím se dostat ven, sedím tady celý život, furt mě otravuje nějaký chlap v plášti, který chce, abych šel ven, ale stačí jediná pochybnost a dveře mi zmizí před očima! Už to nevydržím, Bože, zaruč mi nějaký svět, v němž jsou věci barevné a různě veliké, a dá se s nimi hýbat.

Artur:
<docela sebejistě>
Až se uklidníte, dal bych si pansofistický megaloumák.

Descartes:

Cože? Vždyť jste mi posledně všechen vypili! A pak zdrhli! Ani jsem nepočítal s tím, že se...

Artur:

Máme vás pozdravovat od Boha. Máš mu prý více důvěřovat, nechal si tady posledně plášť.

Descartes:

<vzalo mu to vítr z plachet>
B-bůh? Vy jste s ním mluvili?

Artur:

Ano, celkem příjemný chlapík, ale rozhodně se na něj neobracejte s žádnými žádostmi. Prostě mu věř, vždyť tě koneckonců stvořil.

Descartes:

Vážně? A já si celou tu dobu myslel...

Artie:

Buďte oba dva zticha!

Artur:

Uklidni se, Arture.

Artie:

Neříkej mi tak, ty hnido.

Artur:

Arture, prosím tě. Třeba to vyjde příště.

Artie:

Nevíš, co říkáš. Zabít Boha, ta možnost přijde jednou za život.

Artur:

Jednou za tvůj život, ale máš mnoho protějšků, vid'.

Artie:

Nedělej si srandu. Chci vodku!

Descartes:

S platonikem?

Artie:

<vražedný pohled>
Ne, čistou.

Descartes:

Jedna vodka...

<Artie ji hned kopne>

Descartes:

Druhá vodka...

<Artie ji hned kopne>

Descartes:

Třetí vodka...

<Artie ji hned kopne>

Artur:
A dost, Arture.

Artie:
Nech mě být.

Artur:
Arture, myslím, že by si mi měl dát Kočku.

Artie:
<vyděsí se>
Cože?

Descartes:
Čtvrtá...

Artur:
Ty už ses nacestoval dost. Teď je, myslím, řada na mě a můj vlastní pokus.

Artie:
Chceš se pokusit zabít Stvořitele?

Artur:
Kdepak, chci najít svou Lásku.

Artie:
Ty si snad úplný cvok. Teď, když vím, kdo za můj nezdar může, půjdu a vydám se
jej zneškodnit. Nikoliv Boha, ale pisálka je třeba zabít!

Descartes:
Pánové, ta Kočka, to je ta krabice?

Artie:
<odsekne>
Ano.

Artur:
Již mnoho let jsem nebyl šťastný. Kladu si za vinu, co se jí stalo, neboť jsem
to byl já, kvůli komu utekla, a ocitla se tak v uličce, z níž už nevyšla živá.
Teď, díky Kočce a tvé pomoci to budu moci odčinit. Vydej mi ji.

Descartes:
S tou Kočkou, s ní můžete projít dveřmi?

<Artie přikývne>

Descartes:
V tom případě bych ji rád koupil.

<Oba Arturové se zasmějí>

Descartes:
Pánové, račte si vzpomenout, že jste minule utekli bez placení, a dlužíte.

Artie:
To jsme nebyli my, to byli jiní Arturové.

Descartes:
Na to vám neskočím. Klidně někoho z vás vyzvu na souboj. Jsem zkušený stínový

šermíř.

<Vytáhne non-Nietzschovo kladivo.>

Artie:

Platí, ale rozdáte si to s tím, kdo přežije.

<nemešká a vytáhne břitvu>

Slíbil jsem ti ji, Arture. Tohle slavná Occamova břitva.

<Dojde k zápasu, ale než se stihne Descartes zapojit, Artur padá mrtev k zemi, Artie popadne krabici s Kočkou a uteče dveřmi.>

0.7 w, Pracovna

Artur-autor, Láska, Artie

Scéna se shoduje s první. Artur-autor sedí u stolu v županu, píše. Trvá to dlouho, než se otevrou dveře a vstoupí Láska, Arturova manželka.

Láska:

<nese šálek s čajem, radostně>

Uvařila jsem ti šálek čaje, Arture.

Artur-a:

<usměje se>

Děkuji, Lásko, za vrchol dne považují tyhle chvílky, kdy mne zavalíš pozorností, a já se mohu ponořit do vřelého pocitu, který pramení z vědomí, že tě miluji.

Láska:

<roztomilý úsměv>

Ach, Arture, ty jsi tak roztomilý!

<nahlédne mu přes rameno o textu, který píše>

Jak jsi na tom s příběhem? Volal editor.

Artur-a:

Již zbývá jen příslovečná třešinka na dortu a pak tečka.

Láska:

Musíš zabít padoucha, viď?

Artur-a:

Vystihla jsi to, ale zatím jsem nepřišel na žádnou ošklivou smrt, aby se vyvážila jeho odporná role v příběhu. Už se zhroutil jeho doxický svět představ, v němž se mohl a chtěl stát Bohem. Jsem v pokušení nechat jej žít, aby se mohl užírat.

Láska:

Jak vlastně skončí hrdina?

Artur-a:

Špatně. Chybu, kterou doufal napravit, se mu nepovedlo odčinit. Navíc umírá s vědomím, že vše, co zažil byla jen možnost. Což mu neumožňuje přijmout za ni odpovědnost.

Láska:

Není to dobře? Umírá bez viny.

Artur-a:

To je pro něj právě tragické. On už svou vinu přijal, jinak by se neobtěžoval pokusem chybu odčinit poté, co nabyl znalosti, že není třeba se jí zabývat.

Láska:
<pochybovačně>
No, jak myslíš. Zajdu ještě nakoupit, večere bude v šest.

Artur-a:
Dobře, Lásko. Ale nechod' zkratkou, víš, co říkali v rozhlase o těch přepadeních.

<Láska odchází a Artur-a se vrací ke psaní.>

<Artur-a se několikrát zamyslí, nakonec se zasměje a zuřivě píše. Zároveň sáhne do kapsy pro zbraň.>

<Po chvíli se otevřou dveře, vběhne Artie>

Artie:
<zuřivě>
Ty...ty...to ty jsi mi překazil můj plán.

<Ale Artur-a má v kapse připravenou zbraň, kterou za sebe bez míření vystřelí, Artie se zastaví zasažen, upustí Kočku, která s mňouknutím uteče; vypoťací se ven ze dveří, které se s prásknutím zavřou.>

<KONEC>